

[Boligministeren.]

ringsordningen, når denne til sin tid udløber. Jeg ser meget gerne de sociale boligelskabers landsbyggefond udbygget og styrket, og det vil blive et af hovedpunkterne under de forestående forhandlinger.

Når hr. Helge Nielsen omtalte rentesikringsordningen på den måde, som det skete her i tinget i går, kan der også være grund til at erindre om, at rentesikringsordningen ganske vist var en konsekvens af boligforliget, men at forslaget blev fremsat her i tinget af en socialdemokratisk regering som et forslag om en midlertidig ordning. Jeg erindringer ikke fra de forhandlinger, vi dengang havde om boligspørgsmålet, at der blev fremsat ønske om, at rentesikringsordningen skulle være en permanent ordning. Man foreslog det som en midlertidig ordning. Sådan forholdt man sig, da man selv havde ansvaret for tingene. Nu er der åbenbart sket en ændring, men jeg tror ikke, der er nogen regering, der erkender sit ansvar over for landets økonomi, som vil kunne gøre rentesikringsordningen til en permanent ordning.

Med den rente, vi har i øjeblikket, koster hver enkelt lejlighed i kraft af rentesikringen 5.000 kr. i tilskud pr. år. Med 12.000 boliger om året er det 60 mill. kr.; med 18.000 boliger, som indeholdes i det forslag, socialdemokraterne har fremsat, er det 90 mill. kr. om året. Hr. J. O. Krag nævnte under TV-udsendelsen forleden endog tallet 20.000, og det bliver 100 mill. kr. om året. Det er 100 mill. kr. det første år, det er 200 mill. kr. det andet år, for det lægger sig jo oven på det andet, næste år er det 300 mill. kr., og næste år igen er det 400 mill. kr.; sådan kan jeg blive ved. Jeg tror ikke, at det er en forsvarlig ordning at bygge på, også fordi rentesikringsordningen er en støtteordning til byggeriet, men ikke til de mennesker, der bor i byggeriet, i direkte forstand. Det er en støtte til murstenene og til håndværkerudgifterne, men det er ikke en støtte til den enkelte person i forhold til hans særlige situation. Her mener jeg at boligsikringsordningen er en langt mere socialt betonet ordning, og at det også må være på denne ordning, vi skal bygge den fremtidige sociale boligpolitik.

Hr. Helge Nielsen harcelerede over forslaget om en forhøjelse af lejeværdien for

nye og for fremtidig omsatte parcelhuse. Nu er det, som det også fremgik af finansministerens udtalelse; ikke mit, men finansministerens forslag; det kommer til første behandling, og ved den lejlighed kan vi drøfte det yderligere. Jeg kan dog ikke tilbageholde en bemærkning om, at forslaget er næsten helt identisk med et forslag, som socialdemokratiet for få år siden selv arbejdede på at få gennemført her i folketinget. Jeg tror, at den forrige finansminister vil være i stand til at bekræfte dette. Jeg mener ikke, at de fremsatte forslag er stridende imod boligforligets ånd.

Hr. Helge Nielsen mente, at jeg lagde for megen vægt på det brev, som boligudvalget og også jeg har modtaget fra boligmarkedets to hovedorganisationer, idet han endog sagde, at der var tale om få eller slet ingen realiteter. Må jeg sige, at jeg lægger altid vægt på henvendelser, jeg modtager, ikke mindst fra organisationer, og jeg kan ikke tænke mig, at Lejernes Landsorganisation og Grundejernes Landsforbund henvender sig til mig på skrømt. Det ville skuffe mig meget, hvis dette skulle vise sig at være tilfældet, og det ville også, det er da ganske klart, svække betydningen af senere henvendelser fra de pågældende organisationer. Jeg har fundet det rigtigt — og regeringen har fundet det rigtigt — at afvente forhandlingerne mellem de to organisationer i stedet for at træffe beslutninger hen over hovedet på dem og på trods af den henvendelse, som de på eget initiativ har rettet til boligudvalget og altså også til boligministeriet. Hr. Helge Nielsen, der selv repræsenterer et parti med dyb respekt for og dybe rødder i organisationslivet, burde ikke bebrejde mig, at jeg viser denne respekt.

Hvad regeringen agter at foretage sig for eksempel med hensyn til provenuet af en lejeforhøjelse ved genudlejning, såfremt der ikke kommer noget ud af forhandlingerne imellem Grundejernes Landsforbund og Lejernes LO, kan jeg naturligvis ikke udtale mig om, alene af den grund at en sådan udtalelse fremsat på dette tidspunkt ville binde og måske helt ødelægge forhandlingerne imellem de to organisationer. Jeg anser det for lykkeligt, om der kunne opnås enighed mellem disse organisationer på et grundlag, der er foreneligt med samfundets interesser. Herved ville Lejernes Landsor-